

Књига пророка Јои́ла и Лаодикијска црква адвентиста седмог дана — број двадесет шест

Jeff Pippenger
2026-01-12

Број двадесет шест

Четири поколења у Јоилу представљају поступно разарање Божјег винограда од 1863. године до недељног закона. Број четири такође симболизује четири особине Христовог карактера. Херувими у светилишту имају четири обличја лица, а та обличја одговарају четворострукој подели древног Израиља док је био улогорен око светилишта. Она такође представљају четири јеванђеља.

А што се тиче обличја њихових лица, њих четворица имаху лице човечје, и лице лавље с десне стране; а њих четворица имаху лице волујско с леве стране; њих четворица имаху и лице орловско. Језекиљ 1:10.

И прва животиња беше као лав, и друга животиња као теле, и трећа животиња имаше лице као човек, и четврта животиња беше као орао у лету. Откривење 4:7.

Библија (Бројеви 2) описује 12 племена (изузимајући Левија, који је таборовао непосредно око скиније) организованих у четири табора од по три племена, распоређена на четири стране света око светилишта, свако под својим стегом, то јест барјаком или заставом. Тај распоред је створио симболичку паралелу, при чему земаљски табор одражава небески престо који чувају херувими.

Јуда је био окренут ка истоку, према излазећем сунцу на улазу у Светиште. Јудин барјак био је лав, јер он представља Лава из племена Јудина. Два племена која су била с Јудом била су Исахар и Завулон. У Јовановом виђењу, прва звер беше као лав, као што су и Језекиљеви херувими имали лице лава. Рувим, символ човека, био је на југу са Симеоном и Гадам. На западу је био Јефрем, с Венијамином и Манасијом, представљен волом. На северу је био Дан, с Асиром и Нефталимом, представљен орлом. Повезаност племена са четири лица небеског Светишта представљена је у четири јеванђеља.

Матеј је Лав из племена Јудиног, Марко је жртвени во, Лука човек, а Јован орао који високо лети. Христос као Лав из племена Јудиног одређује Себе као Онога који запечаћује и отпечаћује Своју пророчку Реч. Књига Матејева има више непосредних упућивања на испуњења месијанских пророштава (12) него што их имају сва друга три јеванђеља заједно. Ни приближно.

Књига Матеје представља Божју пророчку Реч. Лука, који је био лекар, излаже своје јеванђеље из перспективе Христа као Сина Човечјег, јер Лука је лице човека. Марко излаже своје јеванђеље о Христу из перспективе жртвеног приноса који је Христос представљао, јер

Марко је во. Јован је високо летећи орао, који је у свом излагању јеванђеља о Христу представио дубоке ствари Божје.

Важно је разумети Јеванђеље по Матеју онако како је представљено у пророчкој Речи. Јеванђеље по Матеју је Лав из племена Јудина, господар своје пророчке Речи, Дивни Бројитељ тајни, Дивни Лингвиста, онај који запечаћује и отпечаћује своју Реч. Исус је Алфа и Омега, и Он је Реч. Прва књига Новог завета и последња књига Новог завета јесу пророчке књиге. Већина зна ову чињеницу о књизи Откривења, али можда нису препознали да је Матеј алфа Новог завета, те зато мора бити у сагласју са омегом Новог завета. Он мора представљати крај, а то је књига Откривења.

Стога, када у Јеванђељу по Матеју налазимо паралелну линију историје савеза из Постања, изложену у поглављима једанаест до двадесет два, то није ништа мање до истина коју Лав из племена Матејевог разотпечаћује. Дванаест поглавља историје савеза, која су представљена у Постању, Матеју и Откривењу, сада се разотпечаћују, а оно што препознајемо јесте да двадесет треће поглавље Матеја представља раздвајање мудрих и лудих у причи о винограду. Осам тешко вама над некадашњим савезним народом, који свој пророчки пандан налазе у осам душа које представљају сто четрдесет и четири хиљаде што улазе у ковчег сигурности. Број 23 представља дело које је започело у Небеској светињи када је 2300 дана достигло свој завршетак 22. октобра 1844. године, и поново ће то чинити при скором доношењу закона о недељи. Поглавље 23 означава ову истину.

Двадесет четврто поглавље одиграва се управо након што је Христос окончао Свој разговор са отпадничким Израиљем и последњи пут напустио храм Јевреја. Број 24 је симбол прелаза са старог на савремени Израиљ, управо оне тачке у пророчкој историји на којој је Христос стајао када је изнео Своју поруку у Матеју двадесет четвртом. Пророчка порука Матеја 24 јесте божанска илустрација методологије „ред на ред“, која се нарочито односи на историју милерита, а стога и на историју сто четрдесет и четири хиљаде. Број 24 представљен је црквом из Откривења дванаест, која стоји на месецу што одражава светлост Сунца правде. На њеној глави је дванаест звезда које представљају 24, јер она представља историју која води до Христовог рођења, када ће дванаест племена старог Израиља постати дванаест ученика савременог Израиља. У двадесет четвртом поглављу представљена је историја милерита од 1798. до великог разочарања. Затим долази Матеј 25.

Број 25 је симбол Левита, било добрих било злих, али исто тако значајно он представља раздвајање мудрих и злих Левита. Матеј 25, на основу три сведока, или три приче, поистовећује процес раздвајања који је представљен бројем двадесет пет. Наравно, прича о десет девојака представља историју милерита, а такође и историју сто четрдесет и четири хиљаде. Та историја је историја првог анђела; прича о талантима је други анђео, а прича о овцама и јарцима је суд трећег анђела.

Поглавља двадесет шест до двадесет осам приказују историју Пасхе све до јеванђеоске мисије након распећа.

И догоди се, кад Исус сврши све ове речи, рече својим ученицима: Знате да ће за два дана бити празник Пасхе, и Син човечији бива предан да буде распет. Матеј 26:1, 2.

Сажетак различитих путоказа у 26. поглављу јесте завера да се Исус убије у стиховима три до пет. Затим је Исус помазан у Витанији у стиховима шест до тринаест. У стиховима четрнаест до шеснаест Јуда издаје Христа за тридесет сребрника. Потом долази Пасха са Његовим ученицима, у стиховима седамнаест до двадесет пет. У стиховима двадесет шест до двадесет девет Исус установљава Господњу вечеру, а у стиху тридесет Исус прориче Петрово одрицање. У стиховима тридесет шест до четрдесет шест Исус је у Гетсиманији. У стиховима четрдесет седам до педесет шест Исус бива ухапшен, затим је у стиховима педесет седам до шездесет осам Исус пред Кајафом и Синедрионом. Од стиха шездесет девет па надаље изложено је Петрово одрицање од Христа. Ово поглавље садржи десет одређених путоказа који треба да се понове током последњих дана.

Двадесет и седма глава такође има десет јасно различитих путоказа. Исус је предат Пилату, затим се Јуда веша, потом је Исус изведен пред Пилата, затим је изабран Варава, Пилат предаје Исуса да буде распет, потом се Исусу ругају, затим следи распеће, потом смрт Исусова, затим је Исус сахрањен, а онда стража на гробу сведочи.

Двадесет осмо поглавље има само три путоказа, од којих је први васкрсење, затим лаж Синедриона, а потом велико послање. Три поглавља са двадесет и три различита путоказа крста који ће се поновити у историји сто четрдесет и четири хиљаде.

Матеј 26 – Десет путоказа

1. Завера првосвештеника и старешина да убију Исуса (ст. 3–5)
2. Помазање у Витанији од стране жене с алавастерском посудicom (ст. 6–13)
3. Јуда пристаје да изда Исуса за тридесет сребрника (ст. 14–16)
4. Припрема и једење Пасхе са ученицима (ст. 17–25)
5. Установљење Господње вечере (ст. 26–29)
6. Предсказање Петровог одрицања (ст. 30–35)
7. Агонија у Гетсиманији (ст. 36–46)
8. Издаја и хапшење Исуса (ст. 47–56)
9. Исус изведен пред Кајафу и Синедрион (ст. 57–68)
10. Петрово троструко одрицање (ст. 69–75)

Матеј 27 – Десет путоказа

1. Isus predat Pilatu (st. 1–2)
2. Јудино кајање и самоубиство (ст. 3–10)
3. Исус пред Пилатом – званично римско суђење (ст. 11–14)
4. Избор Вараве уместо Исуса (ст. 15–26)

5. Пилат предаје Исуса да буде разапет (укључено у ослобађање Вараве)
6. Ругање и бичевање од стране војника (ст. 27–31)
7. Распеће (ст. 32–44)
8. Смрт Исусова (ст. 45–50)
9. Натприродни знаци и погребљење од стране Јосифа из Ариматеје (ст. 51–61)
10. Постављање страже код гроба (стихови 62–66)

Матеј 28 – Три прекретнице

1. Васкрсење и празан гроб (ст. 1–10)
2. Лаж првосвештеника и старешина војницима (ст. 11–15)
3. Велики налог (ст. 16–20)

Као што је Христово искуство, од помазања у Витанији до Великог налога, означило завршетак Његове земаљске службе и почетак јеванђеља свим народима, тако се и ове исте прекретнице понављају у искуству Божјег остатка док се приближавају свршетку времена милости и свом коначном тријумфу.

Поглавља двадесет шест до двадесет осам представљају историју Пасхе, устројену на 23 различите прекретнице које се понављају током историје која води до недељног закона и која следи након њега.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светилишта, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијега к Старцу дана, како је представљен у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, који је прорекао Малахија, јесу описи истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 427.

Завршетак 2300 дана 22. октобра 1844. године понавља се у време недељног закона. Двадесет и три обележја, смештена у последња три поглавља Матеја, указују на драгоцену крв која се употребљава да сједини Божанство са човечанством.

„Христово посредовање за човека у горњој светињи исто је тако суштинско за план спасења као што је била и Његова смрт на крсту. Својом смрћу Он је отпочео оно дело које је после Свога васкрсења узнео на небо да га доврши. Ми вером морамо ући иза завесе, „куда за нас претеча уђе“. Јеврејима 6:20. Тамо се одражава светлост са крста на Голготи. Тамо можемо стећи јаснији увид у тајне откупљења. Спасење човека остварено је уз бескрајни трошак за небо; принесена жртва одговара најширим захтевима прекршеног Божјег закона. Исус је отворио пут ка престолу Оца, и посредством Његовог посредовања искрена жеља свих који Му приступају у вери може бити изнесена пред Бога.“ Велика борба, 489.

Двадесет треће поглавље Матеја наглашава осуду над кривотвореним свештенством. Поглавља двадесет шест до двадесет осам представљају омегу двадесет трећег поглавља. Кривотворени Левити, све већа побуна старих људи током четири нараштаја, произвели су

путоказе у последња три поглавља.

Двадесет четврто поглавље поистовећује методологију „правило на правило“ са Христовом методологијом, јер Он употребљава разорење Јерусалима да опише оно што јесте, оно што је било и оно што ће бити.

Пад Јерусалима 70. године нове ере догодио се истог дана у години када је Јерусалим први пут разорио Навуходоносор. Разорење Јерусалима од стране Навуходоносора било је прошла историја, а Христова историја, када је Тит заузео Јерусалим, предочавала је крај света. Матеј 24 уздиже методологију „ред по ред“, те тако поистовећује „методологију“ као саставни елемент пророчког сведочанства.

Управо у 24. поглављу Христос указује на неопходност разумевања „гадости опустошења“ о којој је говорио пророк Данило, самог темељног разумевања Вилијама Милера, и симбола који утемељује виђење у Данилу. То такође представља побуну адвентизма, будући да су одбацили милеритско разумевање „свакодневне службе“ у књизи пророка Данила, и тиме постали учесници снажне заблуде из 2. Солуњанима, другог поглавља. Ово поглавље је непосредно повезано са Луком 21, те тако указује на период од 11. августа 1840. до 22. октобра 1844, који представља праслику од 11. септембра до недељног закона. Оно је такође повезано са „временима незнабожаца“ у Луки 21:24, што је један од главних кључева за откључавање Мојсијевих „седам времена“, а уједно је и у сагласју са мерењем храма у Откривењу 11.

Почев од двадесет трећег поглавља, затим 24. и 25, а потом закључно са поглављима 26 до 27, три поглавља која поседују двадесет три путоказа, који су омега према алфи двадесет трећег поглавља. Двадесет шест додато на двадесет седам и двадесет осам даје „81“, што је симбол свештенства. На основу три сведока (Постање, Матеј и Откривење), поглавља 11 до 22 чине једну линију. Поглавља 23 до 28 јесу линија истине која почиње са 23 и завршава се са 23.

Поглавља од једног до десет представљају прву од три пророчке линије у књизи Матеја. Десет поглавља, затим дванаест поглавља, а потом шест поглавља. Надахнуће нас обавештава да се све књиге Библије састају и завршавају у Откривењу, и стога се све књиге Библије састају и завршавају у Матеју. Матеј, као лице лава из Јудиног племена, препознаје дванаест различитих месијанских пророчанстава, а тих дванаест одломака образују путоказе историје милерита и сто четрдесет и четири хиљаде. Као што књига Откривења почиње откривењем Исуса Христа, тако прво поглавље Матеја износи откривење Исуса Христа које је повезано са животом и сведочанством Мојсија, са историјом Антихриста, док истовремено препознаје три елемента победоносне цркве, представљене пророком, свештеником и царем.

Матеј започиње откривењем Исуса Христа у контексту Божјег завета са изабраним народом. Од Авраама до Давида беше четрнаест нараштаја, од Давида до вавилонског ропства беше четрнаест нараштаја, а од Вавилона до Христа још четрнаест нараштаја. Христов родослов у Матеју подудара се са Мојсијем, јер је Мојсије алфа Христова, а Христос омега. Мојсијев

живот од сто двадесет година подудара се са сто двадесет година времена кушње у Нојевој историји. Нојев завет је стога повезан са заветом изабраног народа. Сто двадесет година Мојсијевих представљају три раздобља од по четрдесет година, која су се завршила тиме што је Мојсије усмртио Египћанина на крају првих четрдесет година, а првенац, Фараон и његова војска били су погубљени на крају другог раздобља од четрдесет година. Друго раздобље од четрдесет година окончало се побуном у Кадису, а треће раздобље од четрдесет година окончало се другом побуном у Кадису. Све три пророчке линије алфе завршавају се у Кадису, а три пророчке линије Матејевог родослова завршавају се код Давида, у вавилонском ропству и код Весника завета.

Када се алфа Мојсија поравна са омегом Христа, постоји шест сведока Кадиса, а то су 1863. година и недељни закон. Матејево родословље поставља цара Давида у Кадис, где се отпаднички адвентизам одводи у Вавилон, док Христос потврђује завет са сто четрдесет и четири хиљаде. Постављањем Давида на недељни закон успоставља се други сведок Давида, при чему је Давид један од тројице људских представника који су почели да служе када су имали тридесет година. Христос, Давид, Јосиф и Језекиљ сви су започели своје дело са тридесет година. Заједно, та четворица тридесетогодишњака који су почели да служе представљају сједињење Божанства са човечанством, када се војујућа црква преображава у победоносну цркву. Та црква састоји се од пророка, свештеника и цара. То преображење обележено је недељним законом, који је уједно и Кадис, те се тако Давид у Матејевом родословљу поравнава са Давидом од тридесет година.

Тридесет година припреме подудара се са четири стотине и тридесет година Аврамовог завета, као и са узрастом свештеника и са 1290 година из Данила 12:11. У наредном чланку размотрићемо свако од тих дванаест месијанских пророчанстава у књизи Матеја. Најпре унутар Матеја уочавамо три пророчке линије: поглавља једно до десет, затим поглавља једанаест до двадесет два, а потом двадесет три до двадесет осам.

„Извесно време након разочарања 1844. године, ја сам, заједно са адвентним телом, заиста држала да су се врата милости тада заувек затворила за свет. Тај став је био заузет пре него што ми је било дато прво виђење. Светлост коју ми је Бог дао исправила је нашу заблуду и омогућила нам да сагледамо прави положај.

„Ја сам и даље присталица теорије о затвореним вратима, али не у оном смислу у којем смо ми испрва употребљавали тај израз, нити у оном у којем га употребљавају моји противници.“

„У Нојево доба била су затворена врата. Тада је дошло до повлачења Духа Божјег од грешног рода који је погинуо у водама Потопа. Сам Бог дао је Ноју поруку о затвореним вратима: ‘Неће се Дух мој довека прети с човеком, јер је тело; нека му још буде сто и двадесет година’ (1. Мојсијева 6:3).“

„У данима Аврааовим постојала су затворена врата. Милост је престала да посредује за становнике Содома, и сви осим Лота, са његовом женом и двома кћерима, били су уништени огњем који је био послан с неба.“

„У Христово време беху затворена врата. Син Божји објави неверујућим Јеврејима онога нараштаја: ‘Ето ће вам се оставити ваша кућа пуста’ (Матеј 23:38).“

„Гледајући низ ток времена ка последњим данима, иста бескрајна сила објавила је преко Јована: ‘Ово говори Свети, Истинити, Онај који има кључ Давидов, који отвара и нико не затвара; и затвара и нико не отвара’ (Откривење 3:7).“

„Било ми је показано у виђењу, и још увек верујем, да су се 1844. године врата затворила. Сви који су видели светлост порука првог и другог анђела и одбацили ту светлост, били су остављени у тами. А они који су је прихватили и примили Светога Духа који је пратио објављивање поруке са неба, а који су се потом одрекли своје вере и прогласили своје искуство обманом, тиме су одбацили Духа Божјега, и Он се више није залагао за њих.“

„Они који нису видели светлост нису сносили кривицу за њено одбацивање. Само до оне групе која је презрела светлост са неба Дух Божји није могао да допре. А у ту групу спадали су, као што сам изјавила, и они који су одбили да прихвате вест када им је била изложена, као и они који су је, пошто су је примили, касније одбацили и одрекли се своје вере. Они су могли имати обличје побожности и исповедати да су Христови следбеници; али, пошто нису имали живу везу са Богом, били би одведени у ропство сатанским обманама. Те две групе приказане су у виђењу — они који су светлост коју су следили прогласили обманом, и безбожници света који су, одбацивши светлост, били одбачени од Бога. Никакво упућивање не односи се на оне који нису видели светлост и стога нису били криви за њено одбацивање.“ Selected Messages, књига 1, 62, 63.

„Они који вером следе Исуса у великом делу помирења примају користи од Његовог посредовања у своју корист, док они који одбацују светлост која открива ово дело службе не примају никакву корист од тога. Јевреји који су одбацили светлост дату приликом Христовог првог доласка и одбили да верују у Њега као у Спаситеља света, нису могли примити опроштај кроз Њега. Када је Исус, приликом Свога вазнесења, ушао сопственом крвљу у небеску Светињу да излије на Своје ученике благослове Свога посредовања, Јевреји су били остављени у потпуној тами да наставе своје бескорисне жртве и приносе. Служба праслика и сенки била је престала. Она врата кроз која су људи раније налазили приступ Богу више нису била отворена. Јевреји су одбили да Га траже на једином путу на којем се тада могао наћи, кроз службу у небеској Светињи. Стога нису нашли заједницу с Богом. За њих су врата била затворена. Нису имали знања о Христу као о правој жртви и једином посреднику пред Богом; стога нису могли примити користи од Његовог посредовања.“

„Стање неверујућих Јевреја илуструје стање немарних и неверујућих међу онима који исповедају хришћанство, који хотимично остају у незнању о делу нашег милостивог Првосвештеника. У праобразној служби, када је првосвештеник улазио у Светињу над светињама, од целог Израиља захтевало се да се окупи око Светилишта и да на најсвечанији начин понизи своје душе пред Богом, како би примио опроштење својих греха и не био истребљен из збора. Колико је, дакле, још неопходније у овом прообразном Дану помирења да разумемо дело нашег Првосвештеника и знамо које се

дужности траже од нас.“

„Људи не могу некажњено одбацивати опомену коју им Бог у милости шаље. У Нојево време са неба је свету била упућена вест, и њихово спасење зависило је од начина на који ће поступити према тој вести. Пошто су одбацили опомену, Дух Божји био је повучен од грешног рода, и они су изгинули у водама Потопа. У Аврамово време, милост је престала да преклиње криве становнике Содома, и сви осим Лота са његовом женом и две кћери беху уништени огњем спуштеним с неба. Тако је било и у Христове дане. Син Божји објавио је неверујућим Јеврејима онога нараштаја: ‘Ето ће вам се оставити ваша кућа пуста.’ Матеј 23:38. Гледајући у последње дане, иста та Бесконачна Сила изјављује, у погледу оних који ‘не примише љубав истине да би се спасли’: ‘И зато ће им Бог послати силу преваре, да верују лажи: да приме суд сви који не вероваше истини, него завољеше неправду.’ 2. Солуњанима 2:10–12. Како одбацују учења Његове речи, Бог повлачи Свога Духа и препушта их обманама које воле.“ Велика борба, 430, 431.